

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 23CoCsp/43/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2121207156
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 01. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Bundzelová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2023:2121207156.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Ľubica Bundzelová a sudcov: JUDr. Janka Benkovičová a Mgr. Matúš Staríček, v spore žalobcu: BNP PARIBAS PERSONAL FINANCE SA, so sídlom Boulevard Haussmann 1, 750 09 Paríž, Francúzska republika, zapísaný v parížskom Registri obchodu a spoločností pod č. 542 097 902, konajúci na území Slovenskej republiky prostredníctvom BNP PARIBAS PERSONAL FINANCE SA, pobočka zahraničnej banky, IČO: 47 258 713, Karadžičova 2, 811 09 Bratislava, zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Marek Czompoly, s.r.o., IČO: 47 234 547, Ventúrska 16, 811 01 Bratislava, proti žalovaným: 1/ A. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C. XXXX/XX, D., t.č. E. XX, F., 2/ G. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom D. XXX/X, F., t.č. E. XX, F., o zaplatenie sumy 28.719,28 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaných 1/ a 2/ proti rozsudku Okresného súdu Trnava č. k. 11Csp/82/2021 - 84 zo dňa 5. mája 2022 voči výroku II. v časti priznaných úrokov z omeškania a v časti náhrady trov konania, takto

r o z h o d o l :

I. Rozsudok súdu prvej inštancie sa v napadnutej časti priznaných úrokov z omeškania a v časti náhrady trov konania **p o t v r d z u j e**.

II. Žalobca má voči žalovaným 1/ a 2/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. konanie v časti o zaplatenie sumy 52,14 eur a v časti úroku z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 52,14 eur od 12.01.2022 do zaplatenia, zastavil. Výrokom II. žalovaných 1/ a 2/ zaviazal spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi sumu 20.713,29 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne

zo sumy 21.090,43 eura od 05.03.2019 do 16.07.2019,
zo sumy 21.040,43 eura od 17.07.2019 do 14.11.2019,
zo sumy 21.010,43 eura od 15.11.2019 do 17.12.2019,
zo sumy 20.975,43 eura od 18.12.2019 do 16.01.2020,
zo sumy 20.945,43 eura od 17.01.2020 do 14.02.2020,
zo sumy 20.910,43 eura od 15.02.2020 do 17.03.2020,
zo sumy 20.875,43 eura od 18.03.2020 do 16.04.2020,
zo sumy 20.840,43 eura od 17.04.2020 do 27.05.2020,
zo sumy 20.805,43 eura od 28.05.2020 do 16.06.2020,
zo sumy 20.765,43 eura od 17.06.2020 do 11.01.2022,
zo sumy 20.713,29 eura od 12.01.2022 do zaplatenia

a to do 60 dní od právoplatnosti rozsudku. Výrokom III. vo zvyšnej časti žalobu zamietol a výrokom IV. žalobcovi voči žalovaným 1/ a 2/ priznal spoločne a nerozdielne nárok na náhradu trov konania v rozsahu 44 %.

Súd prvej inštancie rozsudok právne odôvodnil aplikáciou § 497 a § 499 zák. č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka (ďalej len „OBZ“), § 488, § 489, § 52 ods. 1, 2, § 53 ods. 9, § 565, § 517 ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), § 1 ods. 2, § 2 písm. d), g), h), i), § 9 ods. 2 písm. k), § 11 ods. 1 písm. b), d) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zák. č. 129/2010 Z. z.“), §144, § 145 ods. 2 a § 146 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), a vecne tým, že v rámci repliky žalobca tiež uviedol, že žalovaní v priebehu konania uhradili dňa 11.01.2022 sumu 52,14 eura. S poukazom na uvedené zobral žalobca žalobu späť v časti o zaplatenie sumy 52,14 eura spolu s príslušným úrokom z omeškania (vychádzajúc zo špecifikácie ďalej požadovaného úroku z omeškania) a súd konanie vo vyššie uvedenej časti vo výroku I. zastavil, keď nebolo potrebné zisťovať stanovisko žalovaných k čiastočnému späťvzatiu žaloby, pretože k nemu došlo pred prvým pojednávaním.

Z dôvodu, že žalobca má sídlo na území Francúzskej republiky a žalovaní majú bydlisko na území Slovenskej republiky, a teda ide o konanie s cudzím prvkom, musel súd skôr, ako začal konať vo veci samej, vyriešiť otázku právomoci súdov Slovenskej republiky na konanie v tejto veci a následne otázku, aký právny poriadok má byť použitý na posúdenie uplatneného nároku žalobcu. Keďže ide o občianskoprávnu vec, pričom konanie bolo začaté podaním žaloby na tunajší súd dňa 26.11.2021, právomoc súdu sa spravuje Nariadením Európskeho parlamentu a Rady (ES) č.1215/2012 z 12. decembra 2012 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach, pričom v zmysle vyššie citovaného článku 17 ods. 1 písm. b), článku 18 ods. 2 v spojení s článkom 62 ods. 1 nariadenia súd ustálil, že súdy SR majú právomoc na konanie v predmetnej veci, keď zároveň tunajší súd je vzhľadom na bydlisko žalovaných miestne príslušným súdom na konanie. Rozhodným právom v prejednávanej veci je s poukazom na čl. 6 ods. 1 nariadenia Rady (ES) č.593/2008 právo Slovenskej republiky.

Medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanými vznikol uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere právny vzťah, ktorý je od svojho vzniku nevyhnutné posudzovať podľa príslušných ustanovení Obchodného zákonníka (§ 497 a nasl.) a právnych predpisov, ktoré upravujú právne vzťahy spotrebiteľského charakteru (§ 52 ods. 2 OZ, zákon č. 129/2010 Z.z.), keďže zmluva o spotrebiteľskom úvere je tzv. absolútny obchod (§ 261 ods. 6 písm. d/ OBZ) a zároveň právny predchodca žalobcu pri uzatváraní zmluvy o spotrebiteľskom úvere vystupoval ako veriteľ s poukazom na predmet podnikania a žalovaní vystupovali ako spotrebiteľia, pretože pri uzatváraní zmluvy o úvere nekonali v rámci predmetu svojej obchodnej alebo podnikateľskej činnosti.

Zmluva o spotrebiteľskom úvere má charakter spotrebiteľského úveru v zmysle ustanovenia § 1 ods. 2 ZoSÚ, a preto musí obsahovať náležitosti ustanovené zákonom pre zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 9 ods. 2 ZoSÚ (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy). Pristupujúc ku skúmaniu jednotlivých obsahových náležitostí zmluvy súd zistil, že v zmluve chýba obsahová náležitosť v zmysle § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy), a to údaj o celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, keď tento údaj je uvedený vo výške 47.140,80 eura. Tento údaj však nezodpovedá násobku výšky splátky a počtu splátok (430,40 eura x 120), keď bolo potrebné vychádzať zo splátky vrátane poplatku za poistenie (10,10 eura), keďže bez poistenia nebolo možné zmluvu uzavrieť (viď časť 3. zmluvy, v zmysle ktorého dlžník podpisom zmluvy vyjadruje automaticky aj súhlas s poistením), a preto mali byť poplatky za poistenie zahrnuté do celkovej čiastky (viď. § 2 ods. 1 písm. h/ a g/ ZoSÚ), z ktorých dôvodov nie je možné považovať údaj o celkovej čiastke za v zmluve uvedený. Súd dodal, že celková čiastka je navyše nesprávne uvedená aj v tom prípade, ak by sa pri výpočte vychádzalo z výšky splátky bez poistenia (420,30 eura), kedy správny údaj je 50.436,- eur. Ďalej súd zistil, že zmluva neobsahuje v rozpore s ustanovením § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy) riadne uvedenú ročnú percentuálnu mieru nákladov, keď tento údaj je uvedený vo výške 7,11%, avšak táto hodnota nebola určená správne. Súd pre výpočet použil vzorec podľa prílohy č. 2 ZoSÚ, pričom správny údaj o výške RPMN je podľa tohto výpočtu 9,09%. Súd mal za to, že pri výpočte bolo potrebné vychádzať z výšky splátky vrátane poplatku za poistenie (viď. § 2 ods. 1 písm. i/ a g/ ZoSÚ), pretože poistenie nebolo individuálne dojednané, pričom žalovaný nemal možnosť uzavrieť zmluvu bez

poistenia (viď časť 3. zmluvy, v zmysle ktorého dlžník podpisom zmluvy vyjadruje automaticky aj súhlas s poistením). Dodáva, že RPMN je navyše nesprávne uvedená aj v tom prípade, ak by sa pri výpočte vychádzalo z výšky splátky bez poistenia (420,30 eura), kedy správny údaj je 8,51%. Súd tak dospel k záveru, že v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa (správny údaj je vyšší).

Vo vyššie uvedenom prípade sa spotrebiteľský úver poskytnutý právnym predchodcom žalobcu žalovaným považuje v zmysle ustanovenia § 11 ods. 1 písm. b) a d) ZoSÚ (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy) za bezúročný a bez poplatkov. Z uvedeného vyplýva, že žalobca (ako právny nástupca pôvodného veriteľa) nemá nárok na zaplatenie úroku z úveru (a to ako vyčísleného, tak ani uplatneného po zosplatení), poplatkov za poistenie, ani žiadnych iných poplatkov, ale len na vrátenie poskytnutej sumy úveru po odrátaní plnenia zo strany žalovaných. K poplatkom za poistenie (na ktoré žalobca nemá nárok z dôvodu bezpoplatkovosti úveru) súd ešte uviedol, že v zmluve o úvere v časti, ktorá ani nebola individuálne dojednaná, sa ani neuvádza, že žalovaní prejavujú vôľu uzavrieť poistnú zmluvu, pričom túto majú uzavrieť len samotným podpisom zmluvy o úvere, čo je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, a preto ani nemožno mať za preukázané platné uzavretie poistnej zmluvy. V tu prejednávanom prípade sa teda spotrebiteľský úver považuje za bezúročný a bez poplatkov, a preto žalobca má nárok iba na vrátenie poskytnutej sumy úveru po odrátaní plnenia zo strany žalovaných. Keďže žalovaní z poskytnutého úveru vo výške 34.000,- eur uhradili celkom sumu 13.286,71 eura, nevrátená zostáva istina vo výške 20.713,29 eura, na zaplatenie ktorej zaviazal súd žalovaných 1/ a 2/ spoločne a nerozdielne v tomto rozsudku.

Vzhľadom na bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru bolo nadbytočné zaoberať sa otázkou, či poplatok za predčasné splatenie úveru je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, keďže žalobcovi súd nárok na žiadne poplatky nepriznal. Nebolo možné sa stotožniť s tou argumentáciou žalovaných, že z dôvodu neprijateľných zmluvných podmienok a s poukazom na § 39 Občianskeho zákonníka by mal byť celý právny úkon považovaný za neplatný, pretože jeho obsah odporuje zákonu. Žalovaní nekonkretizovali žiaden dôvod pre neplatnosť zmluvy ako celku, pričom súd sám takýto dôvod nezistil a zmluvu považuje za platne uzatvorenú s tým, že pre nedodržanie náležitostí zmluvy podľa zákona o spotrebiteľských úveroch je úver bezúročný a bez poplatkov. Dodal, že žiadna zo zmluvných podmienok uvedená žalovanými nebola schopná spôsobiť neplatnosť celej zmluvy, keď zároveň následkom neprijateľnosti zmluvnej podmienky je iba neplatnosť tejto zmluvnej podmienky (§ 53 ods. 4 OZ), a nie celej zmluvy. Súd navyše poukazuje aj na tú skutočnosť, že aj v prípade neplatnosti zmluvy ako celku by žalovaní boli povinní vydať žalobcovi nesplatenú časť istiny, a to z titulu bezdôvodného obohatenia (§ 457 OZ).

K nákladom za vymáhanie (ku ktorým žalobca v replike uviedol, že ich považuje za uhradené) súd dodal, že na ne žalobcovi nárok nevznikol a plnenia na na započítané je potrebné považovať za plnenie istiny, a to z nasledovných dôvodov. Náklady spojené s uplatnením pohľadávky sú spravidla trovy vzniknuté v súvislosti s uplatnením pohľadávky, a to aj v predsúdnom štádiu, ktoré sa musia týkať splatnej pohľadávky a musia byť účelne vynaložené na to, aby sa dali úspešne uplatniť aj v súdnom spore ako hmotnoprávny nárok odlišný od trov konania. Žalobcom uvedené náklady však nie je možné považovať za konkrétne náklady, ktoré vznikli v súvislosti s uplatnením žalovanej pohľadávky, pretože žalobca nešpecifikoval, ktoré konkrétne výdavky mu v súvislosti s uplatnením konkrétnej žalovanej pohľadávky voči žalovaným vznikli, keď generálny výpočet nákladov spojených s uplatnením pohľadávky by takouto špecifikáciou pre tu prejednávanú vec ani nebol, keď zároveň hoci žalobca v replike uviedol, že súdu predkladá generálny výpočet nákladov spojených s uplatnením pohľadávky, takýto výpočet ani nepredložil. Navyše, žalobca nepreukázal ani to, že mu takéto náklady skutočne vznikli, keď nepreukázal, že v súvislosti s predmetnou zmluvou skutočne vynaložil finančné prostriedky (a v akej výške) na poštu, administratívu, personál, telefonický kontakt alebo SMS správy. Z uvedeného dôvodu nepreukázania účelnosti a dôvodnosti vzniku nákladov spojených s uplatnením pohľadávky súd žalobu v tejto časti zamietol.

Pokiaľ ide o úrok z omeškania, žalovaní sa dostali do omeškania so zaplatením peňažného dlhu dňa 05.03.2019, keďže ku dňu 04.03.2019 došlo k mimoriadnemu zosplateniu úveru, čo nebolo medzi

stranami sporné. Vychádzajúc z uvedeného má žalobca nárok na zaplatenie úroku z omeškania vo výške o 5 percentuálnych bodov viac ako je základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu, teda odo dňa 05.03.2019, teda vo výške 5% ročne. Ku dňu zosplatnenia úveru boli žalovaní v omeškaní so zaplatením istiny 21.090,43 eura (34.000,- eur - 12.909,57 eura) a následne uhradili dňa 16.07.2019 sumu 50,- eur, dňa 14.11.2019 sumu 30,- eur, dňa 17.12.2019 sumu 35,- eur, dňa 16.01.2020 sumu 30,- eur, dňa 14.02.2020 sumu 35,- eur, dňa 17.03.2020 sumu 35,- eur, dňa 16.04.2020 sumu 35,- eur, dňa 27.05.2020 sumu 35,- eur, dňa 16.06.2020 sumu 40,- eur, dňa 11.01.2022 sumu 52,14 eura. Vzhľadom na uvedené má žalobca nárok na úrok z omeškania zo sumy 21.090,43 eura od 05.03.2019 do 16.07.2019, zo sumy 21.040,43 eura od 17.07.2019 do 14.11.2019, zo sumy 21.010,43 eura od 15.11.2019 do 17.12.2019, zo sumy 20.975,43 eura od 18.12.2019 do 16.01.2020, zo sumy 20.945,43 eura od 17.01.2020 do 14.02.2020, zo sumy 20.910,43 eura od 15.02.2020 do 17.03.2020, zo sumy 20.875,43 eura od 18.03.2020 do 16.04.2020, zo sumy 20.840,43 eura od 17.04.2020 do 27.05.2020, zo sumy 20.805,43 eura od 28.05.2020 do 16.06.2020, zo sumy 20.765,43 eura od 17.06.2020 do 11.01.2022, zo sumy 20.713,29 eura od 12.01.2022 do zaplatenia.

Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov tak súd považoval žalobu za dôvodnú len v časti o zaplatenie sumy 20.713,29 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške uvedenej v predchádzajúcom odseku, a preto jej vo výroku II. rozsudku vyhovel a vo zvyšku žalobu ako nedôvodnú vo výroku III. rozsudku zamietol.

Vzhľadom na výšku istiny s príslušenstvom, ku ktorej zaplateniu zaviazal súd žalovaných, určil súd žalovaným na splnenie dlhu v súlade s § 232 ods. 3 CSP primerane dlhšiu lehotu 60 dní od právoplatnosti rozsudku.

O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa ustanovenia § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 2 CSP a § 256 ods. 1 CSP, keď žalovaní plnením po podaní žaloby v sume 52,14 eur zavinili zastavenie konania v tejto časti a zároveň bola žalobcovi z uplatnenej istiny s príslušenstvom priznaná suma 20.713,29 eur s príslušenstvom, z čoho vyplýva hrubý úspech žalobcu 72% a hrubý úspech žalovaných 28%, a teda konečný čistý úspech žalobcu je 44% (72 - 28). To v konečnom dôsledku znamená nárok žalobcu voči žalovaným spoločne a nerozdielne na náhradu účelne vynaložených trov celého konania v rozsahu 44% trov konania, o čom súd rozhodol vo výroku IV. rozsudku. V konaní pritom nebol tvrdený a súd sám nezistil dôvod na použitie § 257 CSP. O výške náhrady trov konania bude rozhodnuté v zmysle § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Proti tomuto rozsudku v časti výrokov II. (v časti priznaných úrokov z omeškania) a IV. podali odvolanie žalovaní 1/ a 2/ pri uplatnení odvolacích dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP. Uviedli, že v zmysle napádaného rozhodnutia sa možno stotožniť s konštatovaním súdu, že sa v danom prípade jednalo o úver spotrebiteľský, pričom s poukazom na chýbajúce náležitosti v zmysle zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch účinného v čase podpisu zmluvy chýbali v ňom jeho povinné náležitosti a preto ho možno považovať za úver bezúročný a bez poplatkov.

Žalovaní 1/ a 2/ v postavení spotrebiteľov ako slabšej zmluvnej strany zastávajú názor, že v predmetnom prípade aj s poukazom na nepochybnú bezúročnosť spotrebiteľského úveru by nemali byť sankcionovaní úrokom z omeškania minimálne za čas bránenia ich práva počas súdneho konania vyplývajúceho zo spotrebiteľského práva, kedy sa títo snažili na svoju obranu na súde preukázať, že žalovaná suma zahŕňajúca úroky a poplatky z úveru je vyčíslená v rozpore so zákonom o spotrebiteľských úveroch, čo sa napokon v zmysle napádaného rozhodnutia ukázalo ako pravdivé tvrdenie. Preto žalovaní majú za to, že by bolo nespravodlivé a v rozpore so spotrebiteľským právom, keby boli títo sankcionovaní úrokom z omeškania z dlžnej sumy za obdobie, kedy na súde v prebiehajúcom konaní legitímne bránili svoje práva ako spotrebiteľia.

Žalovaní ďalej nesúhlasia s priznanými trovami konania, kedy súd uvádza, že žalovaní plnením po podaní žaloby v sume 52,14 eur zavinili zastavenie konania v tejto časti, pričom majú za to, že dobrovoľné plnenie v prospech strany žalobcu nemôže znamenať akékoľvek porušenie zákona z ich strany. Navyše títo ani nemohli mať vedomosť o tom, že žalobca podal na súd žalobu aj napriek ich čiastočnej úhrade dlhu, ktorou si znižovali aj keď len čiastočne podľa svojich možností svoj dlh. Preto sa nemožno stotožniť s argumentáciou súdu, že žalovaní plnením po podaní žaloby v sume 52,14 eur zavinili zastavenie konania v tejto časti, keď títo tak konali neúmyselne.

Poukázali na § 257 CSP a vzhľadom na vyššie uvedené ustanovenie § 257 CSP možno konštatovať, že dobrovoľné plnenie v prospech strany žalobcu možno považovať za dôvod hodný osobitného zreteľa na to, aby súd náhradu trov konania nepriznal, keď je zrejmé, že napriek nepriaznivej finančnej situácii mali žalovaní záujem o čo možno najskoršiu úhradu dlhu.

Napokon žalovaní 1/ a 2/ naďalej poukazujú na neprijateľné zmluvné podmienky, ktoré zmluva nepochybne obsahovala a to poplatky za rôzne administratívne úkony súvisiace s úverom, pričom administratívna agenda alebo posúdenie bonity predstavujú plnenia, ktoré nie sú v záujme spotrebiteľa a preto s poplatkami za takéto plnenia sa spája záver o ich neprijateľnosti. Takéto konanie žalobcu je preto možno považovať za konanie v rozpore so zásadami spotrebiteľského práva. Rovnako čl. 7 bod 18 Zmluvy, podľa ktorého dlžník svojím podpisom potvrdzuje, že si ZoRSÚ a RZ vrátane OPPS prečítal, porozumel im a na znak súhlasu ich podpisuje predstavuje v zmysle § 53 ods. 4 písm. 1) Občianskeho zákonníka neprijateľnú zmluvnú podmienku, pričom táto zmluvná podmienka má za následok, že na spotrebiteľa je de facto prenášané dôkazné bremeno v otázke riadneho oboznámenia sa so zmluvnými podmienkami a okolnosťami uzavretia úverovej zmluvy. Čl. 1 bod 1.5 zmluvy predstavuje rozpor s § 16 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch účinného v čase podpisu zmluvy, keďže v jeho zmysle má spotrebiteľ právo kedykoľvek počas doby trvania zmluvy úver splatiť pred lehotou splatnosti a povinný je uhradiť úrok a náklady vzniknuté len za časové obdobie od poskytnutia spotrebiteľského úveru do jeho splatenia. Pokiaľ veriteľ podmieňuje predčasné splatenie úveru oznámením vopred, ukladá tento spotrebiteľovi podmienky v rozpore s predmetným ustanovením. Vzhľadom na vyššie uvedené žalovaní naďalej zastávajú názor, že s poukazom na zákonné ustanovenia a konštantnú judikatúru v oblasti spotrebiteľského práva je zrejmé, že predmetný spotrebiteľský úver obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky, ktoré by mali byť považované za neplatné. S poukazom na § 39 Občianskeho zákonníka by preto bolo možné považovať celý právny úkon za neplatný ako celok, nakoľko obsah tohto odporuje zákonu.

Za ďalší podstatný dôvod zrušenia rozsudku žalovaní uvádzajú jeho nedostatočné odôvodnenie v časti uložených úrokov z omeškania, neprijateľných zmluvných podmienok a trov konania a to aj s poukazom na vyššie uvedené skutočnosti. Z predmetného odôvodnenia majú žalovaní za to, že konajúci súd nedostatočne odôvodnil svoje rozhodnutie v časti priznaných úrokov z omeškania, ako aj trov konania.

Súd má v rámci odôvodnenia rozsudku ozrejmiť svoje myšlienkové pochody, spôsob hodnotenia dôkazov, skutkové zistenia a vyvodené právne závery takým spôsobom, aby výsledok rozhodovacej činnosti bol jasný, zrozumiteľný a dostatočne odôvodnený a aby žalovaný nemusel hľadať odpoveď na nastolenú problematiku v rovine dohadov, aby sa s prijatými závermi bolo možné stotožniť ako s logickým záverom procesu poznania nielen právnych záverov, ale aj záverov skutkových, z ktorých právne závery vychádzajú. Ako žalovaní už uviedli vyššie, konajúci súd dostatočne nezdôvodnil v čom vzhliadol naplnenie podmienok pre priznanie nároku žalobcu v časti úrokov z omeškania a trov konania. Uvedený postup prvostupňového súdu je v rozpore so zaužívanou súdnou praxou, v zmysle ktorej by súd nemal byť vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení nekoherentný, t. j. jeho rozhodnutie musí byť konzistentné a jeho argumenty musia podporiť príslušný záver. Súčasne musí dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda inými slovami, na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé. (I. ÚS 243/07, I. ÚS 155/07, I. ÚS 402/08). Pokiaľ všeobecný súd dospeje k rozhodnutiu bez toho, aby sa vo svojom rozhodnutí vysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami tvoriacimi základ pre toto rozhodnutie, treba rozhodnutie

všeobecného súdu považovať za arbitrárne, teda za rozporné s čl. 46 ods. 1 ústavy a s čl. 6 ods. 1 dohovoru. (I. ÚS 265/05).

V prejednávanej veci je zrejmé, že žalobca neunesol dôkazné bremeno v rovine ním uplatneného nároku v časti priznaných úrokov z omeškania a trov konania, napriek tomu tomuto konajúci súd vyhovel. Žalovaní si v danej veci dovoľujú poukázať na tú skutočnosť, že žalobca v priebehu konania žalovaný nárok v časti priznaných úrokov z omeškania a trov konania nepreukázal, pričom súd v rozpore s princípom právnej istoty svoje rozhodnutie založil na skutočnostiach, ktoré v konaní neboli žiadnym spôsobom preukázané. Záverom majú žalovaní za to, že celý nárok v časti priznaných úrokov z omeškania, ako aj trov konania je nedôvodný a nepreukázaný. Napádaný rozsudok, ktorý takejto žalobe vyhovel, ako i konanie, ktoré mu predchádzalo, tak považujú žalovaní za nezákonný a v rozpore so zisteným skutkovým stavom.

Vzhľadom na skutočnosti uvedené v tomto odvolaní žalovaní navrhujú, aby Krajský súd v Trnave, odvolaním napadnutý rozsudok Okresného súdu Trnava, č.k. 11 Csp/82/2021 - 84, zo dňa 05.05.2022, v súlade s ustanovením § 390 písm. a) Civilného sporového poriadku zmenil tak, že žalobu žalobcu v časti žalovaného úroku z omeškania, ako náhrady trov konania zamietne.

K odvolaniu žalovaných sa vyjadril žalobca. Uviedol, že súd na základe vykonaných dôkazov dospel k správny skutkovým zisteniam a vychádzal zo správneho právneho posúdenia veci. Žalovaní 1/ a 2/ vo svojom odvolaní poukazujú na skutočnosť, že v predmetnom prípade podľa ich názoru nezavinili čiastočné zastavenie predmetného konania a že žalobca neoprávnene požaduje úroky z omeškania.

Žalobca poukazuje na ust. § 255 CSP, podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru úspechu vo veci. Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo. Zároveň poukázal na ust. § 256 ods. 1 a 2 CSP a § 517 ods. 2 OZ. Rovnako aj na § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka (ďalej len nariadenie vlády SR č. 87/1995 Z.z.), výška úrokov z omeškania je o päť percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky 2) platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

Žalobca má ďalej za to, že zmluva neobsahuje neprijateľné podmienky a zmluvné ustanovenia nespôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Má za to, že predmetná zmluva bola uzavretá v súlade s platnými právnymi predpismi účinnými v čase jej uzavretia. Žalovaný pri uzatváraní predmetnej úverovej zmluvy žiadne skutočnosti nerozporoval a ani nevyslovoval nesúhlas so znením zmluvy. Žalovaný predmetnú úverovú zmluvu podpísal, čím prejavil svoju slobodnú, vážnu a určitú vôľu byť viazaný úverovou zmluvou.

Zastáva názor, že žalovaní vo svojom odvolaní neuvádzajú žiadne skutočnosti a dôkazy, ktoré v súlade s ust. § 366 CSP neboli uplatnené pred súdom prvého stupňa a ktoré by v zmysle predmetného zákonného ustanovenia mohli byť odvolacím dôvodom.

Vzhľadom k vyššie uvedenému, považuje žalobca podanie odvolania žalovaných 1/ a 2/ za účelové. Cieľom podania odvolania je len oddialenie vykonateľnosti predmetného rozhodnutia. Z vyššie uvedených dôvodov žalobca žiada, aby odvolací súd rozsudok prvostupňového súdu potvrdil v súlade s ustanovením § 387 ods. 1 CSP, v znení platných právnych predpisov. Súčasne si žalobca uplatňuje náhradu trov konania.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou stranou sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP),

proti rozhodnutiu súdu I. inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolatelia použili zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP), dospel k záveru, že odvolanie žalovaných nie je dôvodné.

V prvom rade odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že nakoľko je viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania, pri posudzovaní veci sa zaoberal iba námietkami žalovaných uvedenými v odvolaní a napadnuté rozhodnutie preskúmal iba vo vzťahu k týmto uplatneným odvolacím námietkam.

Žalovaní v odvolaní namietali, že odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie nespĺňa požiadavky ustanovené v § 220 ods. 2 a 3 CSP na riadne odôvodnenie meritórneho rozhodnutia a poukázali na to, že konajúci súd dostatočne nezdôvodnil v čom vzhladol naplnenie podmienok pre priznanie nároku žalobcu v časti úrokov z omeškania a trov konania. Pokiaľ všeobecný súd dospeje k rozhodnutiu bez toho, aby sa vo svojom rozhodnutí vysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami tvoriacimi základ pre toto rozhodnutie, treba rozhodnutie všeobecného súdu považovať za arbitrárne, teda za rozporné s čl. 46 ods. 1 ústavy a s čl. 6 ods. 1 dohovoru (I. ÚS 265/05). V zmysle ust. § 220 ods. 2 CSP rozsudok musí obsahovať odôvodnenie, pretože povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva strany na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktoré sa vysporiada i so špecifickými námietkami strán. Odôvodnenie písomného vyhotovenia rozhodnutia súdu musí obsahovať výklad opodstatnenosti, pravdivosti, zákonnosti a spravodlivosti výroku rozhodnutia. Súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia musí vysporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal; niet v ňom miesto pre dohady a domnienky. V odôvodnení rozhodnutia súd teda uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil, ktoré dôkazy v konaní vykonal a ako ich vyhodnotil, zistený skutkový stav a právne posúdenie veci, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Podľa § 220 ods. 3 CSP ak sa súd odkloní od ustálenej rozhodovacej praxe, odôvodnenie rozsudku obsahuje aj dôkladné odôvodnenie tohto odklonu. Zákonom požadované riadne a presvedčivé odôvodnenie písomnej formy rozhodnutia súdu je nielen formálnou požiadavkou, ktorou sa má zamedziť vydaniu obsahovo nezdôvodnených, nepresvedčivých alebo neurčitých a nezrozumiteľných rozhodnutí, ale má byť v prvom rade prameňom poznania úvah súdu, tak v otázke zisťovania skutkového stavu veci, ako aj v právnom posúdení veci. Inak povedané, účelom odôvodnenia rozhodnutia je predovšetkým preukázať jeho správnosť a odôvodnenie súčasne musí byť i prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydávaní rozhodnutí, t. j. musí byť preskúmateľné.

Preskúmaním veci odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je správne skutkovo a právne zdôvodnené a zodpovedá všetkým požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery primerane vysvetlil. Samotný fakt, že žalovaní sa s dôvodmi uvedenými v rozhodnutí súdu I. inštancie nestotožňujú ešte neznamená, že závery v ňom obsiahnuté nie sú správne. Súd I. inštancie totiž zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré žalobe žalobcu vyhovel i v časti priznaných úrokov z omeškania a tiež z akých ustanovení vychádzal a akým spôsobom dospel k rozhodnutiu v časti náhrady trov konania.

Žalovaní v odvolaní ďalej namietali, že by nemali byť sankcionovaní úrokom z omeškania minimálne za čas bránenia ich práva počas súdneho konania. Majú za to, že by to bolo nespravodlivé a v rozpore so spotrebiteľským právom.

Inštitút predčasného zosplatnenia úveru veriteľom v dôsledku omeškania dlžníka predstavuje zmenu záväzkovoprávneho vzťahu. Táto zmena spočíva v tom, že sa mení obsah pôvodne dohodnutého záväzku (zmluvy o úvere) v časti práv a povinností zmluvných strán, a to ohľadne povinnosti dlžníka zaplataenia predmetu zmluvy (úveru a odplaty). Pôvodný záväzok obsahoval povinnosť dlžníka splácať predmet zmluvy v mesačných splátkach. Pri uzavretí zmluvy sa dlžník s veriteľom dohodli, že veriteľ má okrem iného právo pri omeškaní dlžníka predčasne zosplatniť nesplatený zostatok predmetu zmluvy a žiadať od dlžníka jeho zaplataenie naraz. To znamená, že omeškanie dlžníka so splácaním splátok spôsobí (ak veriteľ využije toto právo) zmenu v povinnosti dlžníka vrátiť predmet zmluvy, pričom zmena tejto povinnosti spočíva v zmene formy vrátenia zostatku predmetu zmluvy zo splátkovej na jednorazovú.

Ako konštatoval súd prvej inštancie žalovaní sa dostali do omeškania so zaplataením peňažného dlhu dňa 05.03.2019, keďže ku dňu 04.03.2019 došlo k mimoriadnemu zosplataeniu úveru, čo nebolo medzi stranami sporné. Najvyšší súd SR v rozsudku sp. zn. 1 Cdo 157/2009 zo dňa 29.06.2010 konštatoval, že úroky z omeškania sú príslušenstvom pohľadávky (§ 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka). Záväzkový právny vzťah, ktorého predmetom je peňažné plnenie, môže byť hlavný alebo vedľajší (akcesorický). O hlavný záväzkový vzťah ide vtedy, ak jeho kauza smeruje priamo k zaplataeniu, resp. k získaniu určitej peňažnej čiastky. Vedľajším (akcesorickým) peňažným záväzkovým vzťahom je mimo iného záväzok (povinnosť) dlžníka zo zmluvy alebo zo zákona zaplataiť veriteľovi úrok ako určitú pomernú časť (spravidla určenú percentuálnou sadzbou) hlavného peňažného záväzku; „úrokový“ právny vzťah môže vzniknúť iba vtedy, ak bol medzi účastníkmi (platne) založený hlavný peňažný záväzkový právny vzťah. Povinnosť dlžníka zaplataiť úroky z omeškania je jedným z právnych následkov omeškania dlžníka so splnením peňažného dlhu (§ 517 ods. 2 OZ) a spočíva v tom, že dlžník musí poskytnúť veriteľovi okrem vlastného plnenia (istiny) tiež stanovené percento z tej časti peňažného dlhu (záväzku), s ktorým je v omeškaní. V dôsledku omeškania dlžníka nevzniká medzi účastníkmi nový (ďalší) záväzkový právny vzťah; ak teda vznikne dlžníkovi povinnosť zaplataiť veriteľovi úroky z omeškania, dochádza k zmene v obsahu práv a povinností dlžníka, inak povedané, k zmene v obsahu záväzkového právneho vzťahu spočívajúcej v tom, že vedľa povinnosti splniť hlavný záväzok je dlžník povinný splniť tiež záväzok vedľajší (akcesorický). Úroky z omeškania majú povahu opakujúcich sa dávok, ktoré možno veriteľovi priznať súdnym rozhodnutím, aj keď sa stanú splatnými až v budúcnosti. To mimo iného znamená, že pre povinnosť dlžníka platiť úroky z omeškania sú rozhodujúce okolnosti, ktoré nastali v dobe, kedy došlo k omeškaniu so splnením dlhu (záväzku) z hlavného záväzkového právneho vzťahu. Okolnosť, či každý ďalší deň dlžník porušuje svoju povinnosť plniť riadne a včas hlavný peňažný záväzkový vzťah, nie je pre povinnosť dlžníka platiť úroky z omeškania významná. Najvyšší súd SR dospel k záveru, že povinnosť platiť úroky z omeškania so splnením dlhu (záväzku) nevzniká samostatne (nanovo) za každý deň trvania omeškania, ale jednorazovo v deň, v ktorom sa dlžník ocitol v omeškaní so splnením tohto záväzku; týmto dňom začína u tohto práva plynúť premlčacia doba a jej uplynutím sa právo premlčí ako celok (v tejto súvislosti porovnaj s rozhodnutiami Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 33Cdo 3029/2011, sp. zn. 21 Cdo 681/2006 a sp. zn. 21Cdo 682/2006).

Je teda nesporné, že žalovaní sa dostali s plnením svojej pohľadávky, ktorú nesporevali do omeškania a to odo dňa nasledujúceho po mimoriadnom zosplataení pohľadávky. Na uvedenej skutočnosti nič nemení ani to, že ide o spotrebiteľský vzťah a spotrebiteľov. Hoci žalovaní sa bránili počas súdneho konania s poukazom na neprijateľné zmluvné podmienky, táto okolnosť nemá vplyv na to, že žalovaní boli a sú povinní zaplataiť samotnú pohľadávku, ktorá bola priznaná súdom a s jej plnením sa dostali do omeškania. Ako uviedol aj Ústavný súd: Pri ustanovovaní zákonných podmienok ochrany spotrebiteľa, dlžníka, je nutné dbať na vyváženosť právnej úpravy z hľadiska jednotlivých ústavných štandardov vrátane princípu právneho štátu. Aj keď je ochrana spotrebiteľov neoddeliteľnou súčasťou súčasného súkromného práva a postavenie spotrebiteľov je potrebné brať vážne, ochranu spotrebiteľov je nutné interpretovať triezvo, neutrálne ako akékoľvek iné právne inštitúty. (Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL. ÚS 11/2016 zo 7. februára 2018)

Žalobca bol sankcionovaný tým, že súd mal za to, že ide o úver bez úrokov a bez poplatkov, čo malo napokon vplyv na výšku istiny, ktorá bola priznaná a to z dôvodov, že jeho právny predchodca nedodrhal pri uzatváraní zmluvného vzťahu zákonné ustanovenia. Pokiaľ ide o úroky z omeškania, tieto vyplývajú

priamo zo zákona, na ktoré má veriteľ právo v prípade omeškania dlžníka s plnením svojho záväzku. Nakoľko súd prvej inštancie s ohľadom na čiastočné plnenia zo strany žalovaných uviedol z akých súm a od akej doby sú žalovaní v omeškaní, pričom uvedené ani nebolo žalovanými počas konania pred súdom prvej inštancie sporované, záver súdu prvej inštancie o priznaní úrokov z omeškania žalobcovi spôsobom ako rozhodol je správny.

Pokiaľ žalovaní vo svojom odvolaní poukazovali na neprijateľné zmluvné podmienky, s tými sa vysporiadal už súd prvej inštancie v bode 17 svojho rozhodnutia. Odvolací súd sa s uvedením stotožňuje a nevhliadol žiaden dôvod, aby bola celá zmluva posúdená ako neplatná v zmysle ust. § 39 OZ.

V ďalšom žalovaní namietali priznanie trov konania žalobcovi, keď dobrovoľné plnenie v prospech strany žalobcu je možné považovať za dôvod hodný osobitného zreteľa na to, aby súd náhradu trov konania nepriznal.

Podľa § 256 ods. 1 CSP, ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane.

Podľa § 257 CSP, výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

Vo všeobecnosti platí, že náhradu nákladov konania ovláda zásada úspechu vo veci, ktorá je doplnená zásadou zavinenia. Zmyslom využitia zásady zavinenia je sankčná náhrada nákladov konania, ktoré by pri jeho riadnom priebehu nevznikli, uložená rozhodnutím súdu tomu, kto ich vznik zavinil. K zastaveniu konania môže dôjsť z rôznych procesných dôvodov (napríklad pre nezaplatenie súdneho poplatku, pre nedostatok podmienok konania, z dôvodu späťvzatia návrhu alebo žaloby a pod.). Pri zastavení sporového konania je potom pre vyriešenie otázky náhrady nákladov konania kľúčové zistenie, či, a pokiaľ áno, ktorý z účastníkov z procesného hľadiska zastavenie konania zavinil. Ak má byť konanie zastavené v dôsledku späťvzatia žaloby, je súd povinný skúmať dôvod, pre ktorý zobral žalobca žalobu späť. Ak je dôvodom späťvzatia žaloby správanie žalobcu, potom musí ísť výlučne o správanie tejto strany sporu, nie o správanie niekoho iného alebo o správanie oboch strán. Rovnako to platí aj v prípade, ak je dôvodom späťvzatia žaloby správanie žalovaného. Kritérium procesného zavinenia treba posudzovať z objektívneho hľadiska, a to vo vzťahu medzi tým, čo žalujúca strana v konaní požadovala, resp. akého výsledku sa domáhala, a skutočnosťou, pre ktorú žalujúca strana neskôr vzala žalobu späť s tým, aby konanie bolo zastavené. Ak nie je preukázané, že späťvzatie žaloby bolo odôvodnené neskorším správaním žalovaného, ktorý sa celkom či v relevantnom rozsahu zachoval v zmysle žalobnej požiadavky, potom nie je dosť dobre možné nachádzať súvislosť, a teda ani procesné zavinenie medzi jeho správaním vo vzťahu k žalobnej požiadavke (petitu) (viď R 49/1993, tiež bod 15 nálezu ÚS SR sp. zn. I. ÚS 196/09).

Zásada procesnej zodpovednosti za zavinenie vyjadrená v ust. § 256 ods. 1 CSP znamená, že trovy je povinná nahradiť tá zo strán, ktorá zavinila, že vznikli. Pojem procesné zavinenie sa posudzuje výlučne z procesného hľadiska. Zásada zodpovednosti za zavinenie je inštitútom procesného práva, a preto rozhodujúcimi skutočnosťami na posúdenie tejto zodpovednosti sú tie, ktoré vznikli po začatí konania. Pri posudzovaní nároku na náhradu trov konania podľa ust. § 256 ods. 1 CSP je súd povinný vždy skúmať, či niektorá zo strán zavinila, že sa konanie muselo zastaviť.

Ustanovenie § 257 CSP predstavuje odchýlku od zásady zodpovednosti za výsledok (§ 255 CSP) a od zásady zodpovednosti za zavinenie (§ 256 ods. 1 CSP). Dôsledkom je neuloženie povinnosti náhrady trov konania strane, ktorá spôsobila vznik trov svojím zavinením. Ide o prípady, kedy náhradová povinnosť sa javí ako neprimeraná tvrdoš, preto posúdenie súdu musí vždy vychádzať z posúdenia okolností konkrétnej veci, pričom významné sú okolnosti vedúce žalobcov k súdnemu uplatneniu nároku,

postoj strán v konaní, a v kontexte uvedeného sa prihliada aj k majetkovým, sociálnym a osobným pomerom strán konania.

Po oboznámení sa s obsahom súdneho spisu odvolací súd konštatuje, že rozhodnutie súdu prvej inštancie o nároku na náhradu trov konania vo vzťahu medzi žalobcom a žalovanými 1/ a 2/ je správne. Ako už bolo vyššie uvedené, pri posudzovaní nároku na náhradu trov konania podľa ust. § 256 ods. 1 CSP je súd povinný vždy skúmať, či niektorá zo strán zavinila, že sa konanie muselo zastaviť. Ak má byť konanie zastavené v dôsledku späťvzatia žaloby, je súd povinný skúmať dôvod, pre ktorý zobral žalobca žalobu späť. Žalovaní nespochybňujú, že k čiastočnému späťvzatiu žaloby zo strany žalobcu došlo v dôsledku ich čiastočného plnenia. Nie je pravdivým tvrdenie žalovaných, že nemohli mať vedomosť o tom, že žalobca podal na súd žalobu aj napriek ich čiastočnej úhrade dlhu, nakoľko z obsahu spisu vyplýva, že žaloba s prílohami, poučením a výzvou bola žalovanému 1/ doručená 29.12.2021 a žalovanej 2/ 03.01.2022, pričom k úhrade sumy 52,14 eur, v ktorej časti bolo konanie zastavené uhradili žalobcovi dňa 11.01.2022. Možno teda konštatovať, že žalovaní svojím správaním zapríčinili zastavenie konania v časti o zaplatenie istiny 52,14 eur s príslušenstvom. Tak ako súd prvej inštancie nevzhliadol dôvod na aplikáciu ust. § 257 CSP, túto nevidí ani odvolací súd. Samotné dobrovoľné plnenie zo strany žalovaných, nie je možné považovať za dôvod hodný osobitného zreteľa. Navyše odvolací súd poukazuje na to, že aplikácia uvedeného ustanovenia v časti, kde súd konanie zastavil by tvorila iba 0,25% z priznanej sumy (52,14 eur zo sumy 20.765,43 eur), čo v konečnom dôsledku nemá vplyv na celkovú výšku priznaných trov.

Ďalšie odvolacie argumenty žalovaných odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci za nerozhodné, bez potreby sa nimi osobitne vysporiadať, nakoľko by nezvrátili rozhodnutie odvolacieho súdu. I podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov, súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (por. rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 251/04, sp. zn. III. ÚS 209/04, sp. zn. II. ÚS 200/09).

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny v napadnutých častiach podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil.

V odvolacom konaní úspešnému žalobcovi vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 396 ods. 1 CSP voči v odvolaní neúspešným žalovaným v plnom rozsahu, keď odvolací súd nezistil dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré výnimočne žalobcovi náhradu trov konania neprizná. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Senát odvolacieho súdu tento rozsudok prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).
V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).